Souria
Quotidien Arménien
B.P. 814 TÉL. 13990
ALEP-SYRIE
ՍՐՏՕՆԱՏԵՐ
ԴԱՏԱՍՏԱՆԱՏՈՒ ՏՆՕՐԷՆ
Տ. ԵԱԶՃԵԱՆ

ՕՐԱԹԵՐԹ

سورية
جريدة يومية سياسية حرة
صاحب الامتياز ورئيس التحرير المسئول
وانس يازجيان
حلب ص.ب ٨١٤ هاتف ١٣٩٩٠

ԺԱ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 2 (3189) | ՉՈՐԵՔՇԱԲԹԻ, 20 ՀՈՒՆԻՍ 1956 | ՀԻՒ. ՄԱՏ. ՕՐ. | ԳԻՆ 10 Ս. Դ.

ԱԶԳ. «ԱՌԱՔՆՈՐԴԱՐԱՆ»Ի ՀԱՂՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՕԳԻՆ

Սուրիահայ Կիլիկեցապաշտպան Ընկեր Ընդհանուր Ժողովներու Համաձայնութեան կազմակերպած մամլոյ ասուլիս-ճաշկերոյթին առիթով Ընդ. «Առաքնորդարան»ը (տիպուռած ենք չակերտել առաքնորդարան բացատրութիւնը... իմաստասիրութեան մէջ բոլոր այն յղացքները, որոնք չեն իրագործեր իրենց էութիւնը կը չակերտուին) կը ղեկավարէ ու ոլամկալութեամբ յագեցած հաղորդագրութիւն մը հրատարակեց 15 Հունիսին։

Հետևեալ պարբերութեամբ կը սկսի հաղորդագրութիւնը, զոր լոյս տեսաւ Հալէպի գաղնակ քաղաքական կուսակցութեան օրգան՝ Ասպետութեամբ սրգանակալուր ու ոճաւոր վայրահաղութիւններով հանդերձ Հանրապետ «Ընկերվէր» օրաթերթի մէջ։

«Տեղական մամուլէն վերջերումով (ընդգծումը մերն է) տեղեկացանք թէ 7 Հունիսի, 1956, Հինգշաբթի առաւօտ Հալէպի պանդոկներէն Պարոնի մէջ պանդոկատէր Արմէն Մարզուեանի որդին Պր. Գրիգոր Մարզուեանի հրաւէրով և յանուն «Կիլիկիոյ Կաթողիկոսութեան Պաշտպանութեան Ընդհանուր Համախմբումին հաւաքոյթ մը տեղի ունեցած է ներկայութեամբ տեղական Թերթերու խմբագիրներուն և լրագրողներուն»։

Խոշոր շեշտով մը նաև ըսենք առանց վերապահութեան, Հոյն իսկ արգահատանքով թէ Ազգ. «Առաքնորդարան»ը, ամպարպական Հնարամտութեամբ, նկատի չառնելով իր կրօնական Հաստատութիւն մը ըլլալու հանգամանքը, կը սուտ օր ցերեկով, երբ կ'ըսէ կազմակերպած ասուլիսի մասին՝ «Տեղական մամուլէն վերջերումով տեղեկացանք»։ Ըստ կը խօսի մանաւանդ «Առաքնորդարան»ի սահմանելը, ծանօթ իր իմացական Հնարամտութեամբ, նկատի չառնելով իր կրօնական Հաստատութիւն մը ըլլալու

ՍՏ· ԿՈՒՐՏԻԿԵԱՆ

ՀԱՅՐԵՆԻ ԼԵԳԵՆԴՆԵՐ

*

ՀԱՅՐԵՆԻ ՀՈՂԸ

Երշակը լուծուեց Դրաստամատի խօսքերից։ Հայց անհնարին էր նրա ցանկութիւնը։

Նա ձեռքը դրեց Դրաստամատի ուսին և ասաց։

— Մենք հաւատացինք և քոյ աչքերով ընկանք խորխորատը խարուեցինք, որովհետև խաղաղութիւն էր խօսաքում արտաք ննջեցեալ սրբեան։ Իսկ մեր աշխարհը այնքա՞ն կարօտ է խաղաղութեան։ Երժմ իմ մահառատիրն է մեռնել հայրենասէր։

— Դու պէ՞տք է ապրես և սիրուհիդ անես հայոց աշխարհին։

Երշակը հարցական նայեց Դրաստամատին։

Դրաստամատը հարուածեց։

— Դու կը տագնես իմ հազուստները, կը վերցնես այս հրացանակը և որպես Շապուհի շնորհին արժանացած Դրաստամատ, գնաս շերտ գուրս կը գաս կենդանի մարդկանց այս գերեզմանից, ու քարի լոյսը կը բացուի վրադ։ Իսկ ես կը մնամ այստեղ։

Մի պահ խորհրդաւոր լռութիւն տիրեց։ Կարծես Երշակի գիտակցութեանը դեռ չէին հասել Դրաստամատի խօսքերը։

Ո՛չ, ո՛չ, ո՛չ։ Երդպիսի բան չի կարող լինել։ Ես Քոյլ չեմ տայ ո՛չ։ Դրաստամատի ծրագրից անակնկալ կալի եկած Երշակը։ Դու դեռ նոր ես ազատուել գերութիւնից և քաղցած կարօտ կայ սրատդ։ Գնա հայրենի երկիր ու տար իմ կարօտն ու պատգամը որդուս։ Պապէնն Ես, որ ինչպես Մուշեղը վերցրել է Տօր Վասակի սուրը, Քոյ նա էլ վերցնի իմ սուրը և երթիկ մար չդնի, քանի Քշնամին սպառնում է հայոց աշխարհին։ Տէր ընդ քեզ, Դրաստամատ Գնա՛։

Լժգոյն էր Դրաստամատը, և վառուում էին աչքերը։

— Երգայ իմ,— դողդողաց նրա ձայնը,— մի բնդդիմանայ քեզ ազատել իմ ժողովրդի ճակատագրից։ Ես Քոյլ եմ տալ, որ նոյն շղթաները քոյ ձախ ձեռքիդ եմ կապեմ, որ ես